توده

برستن

لیکوال: داکتر معمار حشمت الله اتمر

خلیکه: زر [illegible] / کال ۵ [illegible] ۴ [illegible]

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

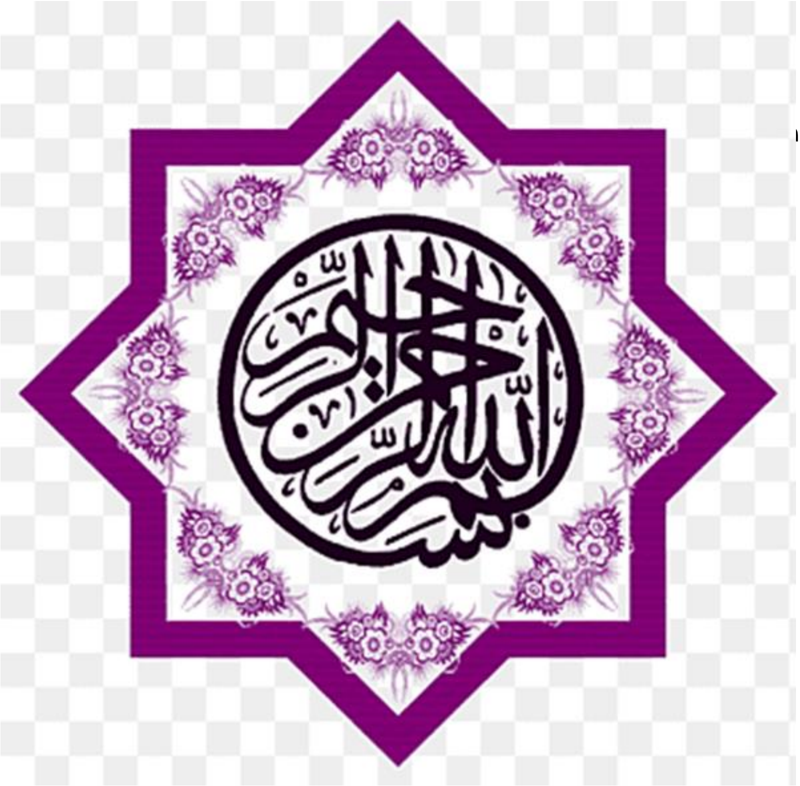

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکي پوهه:

سرليک: **توده بړستن**

ليکوال: ډاکټر معمار حشمت الله ,, اتمر ،،

اېډېټور:

د پښتنۍ دېزان: ډاکټر معمار حشمت الله ,, اتمر ،،

خپرندوی:

چاپشمېر: ۳۰

چاپ نېټه: مياشت - زمرى / کال ۱۴۰۵

واټس اپ: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

برېښناليک:

atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له ليکوال او خپرندوی سره خوندي دي، بې اخځ
بښوونې ترې د ګټې اخيستنې اجازه نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

سرلیک **چوپړی**

پخښتی.. ۱
بسم الله الرحمن الرحیم ۲
لیکي پوهه:.. ۳
لړلیک ٤
تراڼ (پیل، شروع، برید).. ٥
د یادښتونو له پاره:... ۷
ناانډوله (ناول، کیسه یا داستان) ۸
د چاپ شویو کتابونو لیست... ٥۹
د کار لاندې کتابونو لیست ٦۳
د امکان او وخت په صورت کې... ٦٤
د پخښتی خټ ٦٥

(c) ketabton.com: The Digital Library

تراڼ (پیل، شروع، برید)

بِسْمِ اللّهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ، اَلْحَمْدُ لِلّهِ إجْلَالًا لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إلَهَ إلّا اللّهُ خُضُوعاً لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى اللّهُ عَلَى مُحَمَّدٍوَآلِهِ .

بې پایه ستاینه او بې حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود مانۍ او کاینات يې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقیقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پيدايښت يوه حتمي لامل دی. عظمت، د تولې نړۍ موجودیت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسیدو جوهر په یوه والي کې د اعتراف، تباهۍ او بې وسۍ یوه له لوړو وسیلو څخه دی.

ګرانو لوستونکو!

دا ځل مې و غوښتل یوه بل حقیقي داستان یا ناول چې کیسه یې په هېواد کې د ننه، د بادپښ ولسوالۍ، لغمان ولایت کې پیل شوې او بیا وروسته د ګاونډ هېواد (پاکستان) ته غزېدلې ده، د خپلو کتابونو مینوالو او لوستونکو سره ګډه (شریکه) کړم.

زما د کتابونو مينه وال یوازې معماران او انجینران نه دي، نه باید اوسي، نوځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو لیکونو کې توپیر راوړم چې د هرې ځانګې مینه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړې چې لیکنې مې توپیر و لري او هم به مې مینه وال ډېر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تو ده برستن

....

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه یې پېژنو. زموږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نخښه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپیڅلو بنده ګانو څخه مو و بولې.

یادونې:

- پخښتی انځور د ناانډولي (داستان، ناول) د متن په پام کې نیولو سره، ګوګل سایټ نه، اخیستل شوی او په پخښتی کې ځای پر ځای شوی دی.
- د نظر تولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هیله کیږي چې، خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بیا کتنې له پاره، زما سره ګډ (شریکه) کړئ.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په در نښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یادښتونو له پاره:

۱- ....

۲- ....

۳- ....

۴- ....

۵- ....

۶- ....

۷- ....

۸- ....

۹- ....

۱۰- ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناانډوله (ناول، کیسه یا داستان)

شینګل اکا، پخوا د لغمان ولایت په قرغه یو ولسوالۍ، کوز کلي کې چې اوس د باد پښ ولسوالۍ پورې اړه لري، په یوه کوشني او پردي کور کې، چې پلار یې الته مزدوري (غریبي) کوه، سترګې دې نړۍ ته، خلاصې کړې.

د پیدایښت وخت یې ماسپښین او د جمعې مبارکه ورځ وه.

یوه ورځ، تېرې شوې وه.

ښځې یې خپل خاوند ته، و ویل:

په الک به، څه نوم کېږدو؟

هغه و ویل:

ښه به دا وي چې هغه د ماسپښین لمانځه نه وروسته، د کلي جومات ته یوسم او ملا صیب ته به و وایم چې، د هغه په غوږ کې اذان وکړي او پرهغه ښکلی نوم د اسلام دین اصلو سره سم، کېږدي.

غرمه وه.

ګاونډیانو ورته څه شنه تازه وطني سابه، سره د تودو جواریو راوړل، او د شین ګل اکا د ښځې مخې ته یې، کېښودل.

هغوی بېرته، خپلو دندو پسې لاړل.

شین ګل اکا لېرې ناست و او ځان یې په ښلېدلی(شکېدلي) پټو کې، تاو کړی، و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

خو، خپله نوې بړستن يې، پر خپلې ښځې اچولې وه.

هغه دوې کاسې او کاچوغه راواخيسته، سابه يې په کاسو کې و وېشل.

بيا يې تود جوارې خپلې ښځې ته، نږدې کړ.

ځو مړی يې نه وې تېرې کړې چې د شين ګل اکا په ستونې کې، جوارې ونښت او پر توخي يې پيل کړ.

ښځې يې و ويل:

په دې وخت کې، چا ياد کړې.

اله!

ژر شه!

لږ نږدې او شا دې ما ته، واړوه.

هغه هم نږدې شو.

خپلې ښځې مخ ته، کښېناست.

شا يې، خپلې ښځې ته، واړوه.

هغې څو ډبه، په شا کې و واهه.

توخي يې، بند شو.

بيا يې هغه ته، و ويل:

جام واخله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برسنن

....

د منګي نه، اوبه په کې واچوه.

لمړی يې ته و څښنه او بيا يې ډک، کړه.

په جام کې اوبه ما ته هم، راوړه.

هغه هم د خپلې ښځې خبره ومنه او د ځايه پاڅېد (اوچت شو).

اخوا دېخوا يې، و کتل.

جام يې تر سترګو شو.

هغه يې د ځمکې نه راپورته او د کوټې، و وت.

د کوټې تر څنګ يې يوه ښکلی ځای و چې دوې خوا کې يې د نيمو خامو خښتو دېوالونه، څټ (شا) يې د کوټې دېوال ته جوښت او مخه يې، خلاصه وه.

د دېوالونو او چت والی يې ۹۰ سانتی، سور(بر) يې ۹۰ سانتی او اوږوالی يې هم په پورتنيو، اندازو و.

التـه په کې، څو د اوبو منګي، ځاېدل.

منګي هم ډېر زاړه او هغه ته د نيکه نه، په ميراث پاتې شوي وو.

منګويو ښکلي سر پوښونه، درلودل.

د منګيو په غاړو کې ښکلي غړوندی او ځينو ځايونو کې يې، د ډبرو غمي هم، ليدل کېده.

دا منګي د لوخو په منجمو باندې اېښودل شوې وو، تر څو د کار اخيستنې په و خت کې، چپه نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

شینګل اکا د منګیو ځای ته، نږدې شو.

د یوه منګي پوښ یې لرې او جام یې ورته، نږدې کړ.

منګی یې کوږ او د اوبو نه یې، ډک کړ.

هغه ډېر تږی شوی هم، وو.

لږ لرې شو او په ځمکه یې سپلت (څپلت) و واهه.

جام یې پر سر را واړاوه او د اوبو په ښنلو یې پیل کړ.

اوبه، سړې وې.

هغه په مزه، مزه اوبه یې، وڅښلې.

بیا یې و ویل:

شکر، خدایه.

په دې نړۍ کې، هر څه، ستا نعمت دي.

څوک زر او څوک پرې، وروسته پوهېږي.

بیا منګي ته نږدې او جام یې د اوبو نه، ډک کړ.

جام یې خوا ته، کېښود.

د منګی سر یې بند کړ.

جام یې واخیست او کوټې ته، د ننه شو.

جام یې د بنځې خوا ته، کېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم ډېره تږي شوې، وه.

جام یې پر سر راواړاوه او ټولې اوبه یې، و څښلې.

هغې هم د اوبو د څښلو نه، شکر و وایه.

جام یې تر خوا کېښود.

بیا یې خپل مېړه ته و ویل:

چایجوش له اوبو ډک او پر نغري یې، کېږده.

چای دم کړه.

شینګل و ویل:

سمه ده.

د کوټې تر څنګ یې، یوه څپره وه.

د څپرې لاندې په یوه کنج کې، یوه د خټو نغری و.

تر څنګ یې څه وچ لرګي، هم وو.

کوم چې شینګل اکا د پخوا نه، مات کړې وو.

هغه، څه لرګي په نغري کې، کېښودل.

تر لاندې یې، څو د سنډ (څنډ) لرګي، کېښودل.

بیا یې د نغري د سر نه اور لګید (اور کوتۍ) چې په کوشنۍ تاخچې (طاقچې) کې وه، را واخیست او اور یې، بل کړ.

تور چایجوش یې د نغري پر سر، کېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برستن

....

اوبه، په توديدو شوې.

لږ څنډ وروسته، اوبه په خوټېدو، شوې.

بيا هغه اور، مړ(بند) کړ.

کوشنی سپين چايجوش کې يې وچ چای واچوه او جوشې شوې اوبه يې په کې واچوې.

څو د کيکې يې چايجوش د نغري خوا ته، کېښود.

چای، ښه دم واخيست.

بيا يې چايجوش اوچت کړ.

کوټې خوا ته، روان شو.

چايجوش يې د ځان سره، د ننه کړ.

چايجوش يې د نيمڅې څنډې ته کېښود.

د تاخچې يې دوې پيالې واخيستې او د کوټې نه د باندې شو.

د منګيو ځای ته لاړ او د يوه منګې يې اوبه واخيستې او پيا لې يې پرې کنګال، کړې.

بيا يې پيالې کوټې ته، د ننه کړې.

په پيالو کې يې، چای واچوه.

يوه يې خپلې ښځې او بله يې ځان ته، کېښوده.

بيا يې تاخچې ته، و کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برستن

....

تر سترګو يې يوه کڅوړه، شوه.

له ځايه پاځېد.

تاخچې ته، نږدې شو.

کڅوړه يې، خلاصه کړه.

يوه چکۍ ګوړه (ګړه) يې د کڅوړې نه و باسه او د کڅوړې خوله يې بېرته بنده کړه، تر څو موږکان په کې، و نه ګرځي.

بيا يې ګوړه پر زاړه دسترخوان کېښوده او د ګوړې ماتولو توره تيګه يې واخيسته او څو ګذارونه (ډبونه) يې ګوړې ته، ورکړل.

ګوړه ماته (ټوټې، ټوې) شوه.

ګوړه يې په يوه غاب کې کېښوده او خپلې ښځې ته يې نږدې کړه.

يوه غټه ټوټه يې ځان ته هم واخيسته.

هغه يې په خپل کيڼ لاس کې و نيوه او پر ښي لاس يې د چاى پياله، را پورته او د چاى په ښنلو يې پيل کړ.

دواړو چاى، په مزه، مزه وڅښل.

غرمه تېره شوه.

ماسپښين او د ماسپښين د لمانځه وخت، ورسېد.

شين ګل اکا د کور نه، اوداسه په نيت، روان شو.

پر پټو(څمکو) وګرځېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن
....

بیا رواني بیالې (ویالې) ته نږدې او پر اودس یې پیل کړ.

اودس نه وروسته یې خپل مخ او لاسونه پرخپل زاړه پټو وچ کړل او جومات خوا ته، روان شو.

بیا یې لمونځ په جمع ادا کړ.

لمانځنه وروسته، هر کس (څوک) خپلو موخو پسې، روان شوو.

شین ګل اکا د لمانځه د ادا کولو نه وروسته، د جومات ملا امام ته نږدې او هغه ته یې ورو، و یل:

ملا صیب!

غواړم زما د زوی په غوږ کې آذان او ښکلی نوم پرې کېږدې.

ملا و ویل:

سمه ده!

اوس ښه وخت دی.

اوا (هوا) هم سړه، نه ده.

هغه، راوړه!

شین اکا، خوشحاله شو اومخ پر کور یې، حرکت وکړ.

کورته، د ننه شو.

ښځې یې و پوښتل:

ملا صیب ته دې و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه و ویل:

هو!

بیا یې و پوښتل:

هغه څه و ویل؟

شین ګل ځواب، ورکړ.

ملاصیب و ویل:

اوا (هوا) ښه ده.

کور ته، لاړ شه!

ماشوم په کوم لوی څادر کې تاو کړه.

بیا یې دلته د جومات وجرې (حجرې، کوټې) ته راوړه.

ښځې یې، و ویل:

سمه ده!

ماشوم، په خپل پټو کې تاو کړه.

شین ګل و ویل:

زما پټو ډېر زوړ او څو ځایه شلېدلی دی.

ښه به وي چه هغه په یوې بړستنې کې تاو او د جومات وجرې ته یې، یو سم.

ښځې یې و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده ږرستن

....

مونږ خو د ماشوم له پاره، کومه ږرستن هم، نه ده جوړه کړې.

شين ګل په خندا، شو.

و يې ويل:

يوه کوشنۍ، ږرستنه شته.

هغه ډېره توده، ده.

په هغې کې پاو کم، نيم من مالوچ په کې ځای پر ځای شوی دی.

هغه ما ته، د پلارونو نه، پاتې ده.

زما مور دې، خدای وبخښي.

کله چې زه کوشنۍ وم او زما به يخ (يخني) کېده، هغې به ويل:

خوا ته مې، کښېنه!

بيا به يې کوشنۍ ږرستن راواخيسته او پر ما به يې واچوه.

هغې به، ويل:

دا، دی!

توده ږرستن مې درباندې، واچوه.

اوس به تود او ښه خوب، وکړې.

په ريښتيا هم، هغه ږرستن توده وه، پر ما به، خوب راغی او بيده به، شوم.

ږرستن هم، ښکلې، ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

هغې مخه او شا یې د تودو رنګونو ټوکر(رخت) نه جوړه شوې، وه.

زما مور به هغه، ښه ساته.

هغې به ویل:

دا ښکلې بړستن ده او غوړام دا بړستن خپلو لمسیانو ته هم، وساتم.

هغې هم، پورتنی کار، وکړ.

شین ګل بړستن واخیسته او ماشوم یې په تودې بړستنې کې تاو کړ.

مخ یې ورته، لوخ پرېښود، تر څو اوا واخلي (تنفس وکړي).

د بسم الله په ویلو سره یې، ماشوم په غېږ کې ونیو او د کور نه، د باندې (و وت) شو.

ورو، ورو د جومات پر مخ، روان شو.

څو دکیکې وروسته جومات وجرې ته، ورسېد.

د جومات ملا امام هم د دروازې تر څنګ و لاړ و او د شین ګل، انتظار یې کاوه.

شین ګل وجرې ته، ورسېد.

ملا ته یې، سلام ورکړ.

ملا هم د هغه سلام ته، وعلیکم و ویل.

بیا یې د وجرې دروازه خلاصه او دواړه، وجرې ته، د ننه شوو.

ملا، شین ګل ته و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

پر توشکي کښېنه!

هغه پر توشکي کښېناست.

ملا، هغه ته و ویل:

بالښت دې هم خټ (شا) ته کېږده.

شین هم د ملا په وینا، پر توشکي کښېناست او بالښت یې خټ (شا) ته، کېښود.

بیا یې هغه ته، و ویل:

ماشوم، ما ته راکړه.

شین ګل، ماشوم ملا ته ورکړ.

هغه ماشوم په غېږ کې ونیو او ویې ویل:

ما شا الله!

ځومره ښه او ګلالی ماشوم دی.

بیا یې د هغه په غوږونو کې، اذان ورکړ.

وروسته یې ماشوم، بېرته، هغه ته، ورکړ او ویې ویل:

ماشوم په کومه ورځ زیږېدلی دی؟

شین ګل و ویل:

پرون!

یانې د جمعې په ورځ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا بیا وپوښتل:

کوم نوم خو تاسو ورته غوره کړی، نه دی؟

شین ګل و ویل:

نه!

تر اوسه مونږ هغه ته کوم نوم نه دی ټاکلی.

د هغه د نوم ټاکنه مو، تا ته پرېښې ده.

هغه و ویل:

زما د خوا د هغه نوم جمعه الدین شو.

شین ګل په خندا او ویې ویل:

سمه ده!

زه، خوشحاله یم.

بیا ملا دوعا وکړه او د خدای نه یې وغوښتل چې هغه سوچه مسلمان او نېک صالح، لوی د مور او پلار دمه، پرې جوړه کړي.

بیا یې آمین و ویل.

شین ګل هم آمین و ویل.

ملا شین ګل ته و ویل:

ته کښېنه!

زه به چای دم او دواړه به یې، وڅښو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین ګل و ویل:

ما اوس دستي له راتګ نه، چای و څښل.

مننه کوم.

الله دې، جنتي کړه.

بیا د ځای نه پاڅېد، ماشوم یې په بړستنې کې تاو او په غېږ کې یې و نیو.

د وجرې نه د باندې او خپل بوټان یې، په پښو کړل.

د ملا نه یې خدای پاماني واخیسته او کور خوا، روان شو.

لږ ځنډ وروسته، کورته، ورسېد.

د کوټې دروازه یې خلاصه او کوټې ته، د ننه شو.

ښځه یې په خپلې توشکې، کښېناسته او شین ګل ته یې، و ویل:

را کړه!

الک، ما ته را کړه!

شین ګل و ویل:

سمه ده!

وا خله!

هغې ماشوم واخیست.

بیا یې شین ګل ته، و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خنګه؟

ملا صیب د هغه په غوږ کې آذان ورکړ؟

شینګل و ویل:

هو!

بیا یې، و پوښتل:

نوم یې پرې، څه کېښود؟

شین ګل و ویل:

جمعه الدین.

هغې و ویل:

ښه نوم دی.

خدای دې، مونږ ته، نیک صالح لوی کړي.

شین ګل و ویل:

آمین!

بیا یې د هغه نه بړستن لرې او د ځان سره یې، نږدې واچوه.

لمړی یې هغه ته پی (شیدې) ورکړې، بیا یې هغه پر کوشنۍ توشکې واچوه.

سر ته یې بالښت کېښود کوم چې، په کمانۍ (کمانکې) کې د ننه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

وروسته يې، د هغه پر پښو هماغه توده بړستن واچوه او د کمانۍ (کمانکۍ) د پاسه يې خپل د اوړي ورځې لوى ټيکرى (څادر) واچوه.

ماشوم هم د للو، للو په ويلو سره، بيده شو.

جمعه الدين، لوېده.

لمړى په خيوړو او بيا وروسته په ګرځېدو، شو.

ورو، ورو به، د باندې ګرځېده.

ملګري يې و موندل او د هغوى سره به يې، لوبې کوې.

جمعه الدين، په رنګ کې لږ تور و.

هغه ته به خلکو، مثلى ويل.

هغه، د مثلي کلمې سره جوړه، نه وه.

مثلي د کلمې په اورېدو سره به، په غصه کېده.

کله نا کله به لوبه هم پرېښوده او خپل کورته به، ته.

هغه پوره اووه کلن او د ښوونځي شو.

د هغوى د اوسېدو په سيمې کې ښوونځى، شتون نه درلود.

خلکو هم د ښوونځي سره مينه، نه درلوده.

هر چا (کس) به کوښښ کوه چې پرخپلو زامنو سبک (سبق) و نه وايي، او پر هغوى، کار وکړي.

کسب ته به يې د ښوونځي نه، غوراوى، ورکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو اقتصادي حالت هم، ښه نه وو.

غوره کارونه په هغه وخت کې، ژرنده ګري، ناين (ډم، سلمان، بربر) بزګري (دهقاني)، مثلي توب، چوپانی، قوالي، ښکار (مرغانو ته جال ايښودنه) او د چوکې بزګري (دهقانی) وه.

جمعه الدين، لږ لوی شو.

پلار يې د يوه مثلي سره، شاګرد (مزدور) کړ.

هغه نوی په ځوانی، راغلي و.

هغه به په درمندو کې ښه شاخی وهه، درومندونه به يې با دول.

درمند به يې په راشپيل هم ټولاوو او داني به يې اوا (هوا) ته پورته کوي.

په دندو کې، مخکښ او خورا تکړه شو.

د خلکو په و ينا په ريښتيا هم، مثلی شو.

هغه په خلکو هم، ګران و.

خپله دنده به يې په ښه توګه، سر ته رسوه.

وخت تېر او هغه ځوان شو.

پلار يې هغه ته کوژده (کوزده) وکړه.

د هغه کورنی، د ولور او واده مراسمو پيسې نه درلودې.

هغه مجبور شو د پيسو موندلو (ګټلو) له پاره ايران هېواد ته لاړ او الته شاقه کارونه، وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برستن

....

پوره پنځه کاله یې، الته تېر کړل.

پیسې یې ټولې او بیا بېرته خپل هېواد ته، ستون شو.

هغه له ځانه سره ښکلې سیکو-۵ لاسی ګړۍ (ساعت)، د بخار دېګی، کوشنۍ ټیپ، راوړل.

پلاریې د هغه د واده، بندو بست وکړ.

څه نغدې پیسې یې ورته، ولور په توګه د هغه خوسر(خسر) ته، ورکړې.

د واده ورځ، وټاکل شوه.

دوستان او خپلوان یې، واده ته، خبر کړل.

د هغه کور ځنګ ته، یوه ناېن (ډم، سلمان، بربر) ژوند کاوه.

هغه په کور کې نغارې (دوکړې) درلودې او د خوشحالۍ په مراسمو کې به یې غږوې(وهې).

هغه، نغارې به یې د اوزو پوستکو، کټوو پر سر به یې پوښوې او د ځانګړو لرګیو په مرسته به یې، غږوې.

د نغارو غږ ډېر لوړ او ګړندی و.

تر ډېرو ځایونو پورې به اورېدل کېده.

همدا راز به نغارې، د روژې میاشتې په پیشنمي (پیشلمي) کې هم د خلکو د پاڅولو له پاره،غږوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

ځکه په هغه وختونو کې، خلکو سره به ګړۍ (ساعت) د اعلان له پاره په جوماتونو کي لوړغږی (لوډسپیکر) هم نه و.

ډېرو لږو یاني (یعنې) په شمار کسانو به، راډیو درلوده.

په دې اساس نغارې د اعلان یا د خلکو د پام ګرځونې د پاره ډېره ښه او مناسبه و سیله، هم وه.

همدا راز د نغارو غږولو نه په اخترونو او نورو مهمو پېښو کې به، کار اخیستل کېده.

د کلي ناين چې نیازو نومېده، شینګل اکا ته ورغی او د هغه یې و پوښتل:

واده خو به نږدې نه وي؟

شینګل و ویل:

یاره نیازو!

لس ورځې به پاتې، وي.

بیا شینګل و پوښتل:

نغارې خو به دې سمې، وې.

هغه و ویل:

شینګل اکا!

یوه خویې ټیټه او بله یې څه نم وهلې ده او ښه غږ، نه کوي.

شینګل و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حل لاره ،لري؟

نیازو و ویل:

هو!

څو ورځې به يې لمر ته، کېږدم او بيا به يې غوړه کړم.

ډاډمن یم چې، ببرته به، سمه شي.

شینګل و ویل:

سمه ده !

مونږ ته بس له څو کالو، خدای ښادي راکړې ده.

نیازو و ویل:

سوچ، مه کوه.

داسې نغارې به د جمعه الدين په واده و وهم چې ځوانان او زاړه به په نڅا کې ګډ شي، ښځې او ماشومان خولا، پرېږده.

شینګل په خندا شو.

بيا يې و ویل:

وګورو.

لس ورځې، تېرې، شوې.

سهار وخته، دېګي بار شوو.

دېرې کې نیمځي او سترنجی، اوارې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

د شینګل په کورکې هم، ګیلمونه و غوړول شوو.

توشکې پرې اوارې، شوې.

د شینګل د کور کوټې او انګړ د بنځو د پاره، و ټاکل شو.

نیازو هم خپلې نغارې، دېرې ته ویوړې او په وهلو یې پیل کړ.

ماشومانو هم د هرې خوا نه، مندې او ځانونه یې، دېرې ته ورسول.

ځوانانو پر نڅا پیل او هرې خوا، خوشحالي پیل شوه.

غرمې کې، خلکو ته، تودې او مرچنې شولې پخې او و وېشل شوې.

واده د ځانګړو مراسمو سره، پای ته ورسېد او ناوې یې کور ته، راوسته.

د جمعه الدین نوی ژوند، پیل شو.

ژوکاله یې په خوشحالی سره تېر کړل.

وختونه بدل او په هېواد کې، جګړه پیل شوه.

هغه هم د افغانستان نه، ګاونډ هېواد ته، کډه شو.

الته د ناصر باغ کمپ کې د دوستانو په مرسته، په یوې کنډوالې کې ځای پر ځای او بیا وروسته یې دوې خیمې د مرستندویو موسسو له خوا، تر لاسه کړې.

الته به یې هم مزدوری کوې او حلاه روزي به یې ګټه او د خپل پلار او مور سره به یې په ګډ (شریکه) خوړه.

کله نا کله به یې څه مرستې د راشن په توګه، لاس ته راوړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه وخت تېر شو.

هغه ته خدای زوی، ور په برخه کړ.

پر هغه يې نوم، سلام الدين، کېښود.

هغه هم په رنګ، تور و.

دوې کاله وروسته يې بل زوی پيدا او پر هغه يې نوم نورالدين کېښود.

درې مياشتې وروسته يې پلار، کلک (سخت) ناروغه شو.

جمعه الدين د هغه دوايي، پيل کړه.

وروسته څرګنده شوه چې، هغه د سرطان په ناروغۍ اخته شوی دی.

کال وروسته د دوايی سره سره، هغه مړ شو.

دوې کاله وروسته، خدای هغه ته، بل زوی هم ورکړ.

پر هغه يې نوم غوث الدين، کېښود.

ژوند په خوشحالۍ، تېرېده.

کال وروسته يې، مور هم ناروغه شوه.

هغه په رواني (روحي) ناروغۍ، اخته شوه.

جمعه دين دهغې دوايي هم کوه.

هغه به ورځ تربلې بد ترېده او دوايی پر هغې کومه ګټه، نه درلوده.

کله ناکله به يواځې د کور نه وته او پر کوڅو او سړکونو به، ګرځېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برسټن

....

چا به هغې ته څه پيسې ورکوې او هغې به هم پر خپلو لمسيانو(مسيانو) وېشې.

ځو کاله نور هم تېر شوو.

هغې خپله حافظه هم، د لاسه ور کړه.

خپل کور به يې نه پېژاند.

کله به چې په کمپ کې ورکه شوه، کوشنيانو به هغه د لاس نه، نيوه او بېرته به يې د جمعه الدين اکا کور ته، سپاره.

د کورنۍ غړو به پر هغې پيره کوه، چې د انګړ نه، د باندې لاړه نه شي.

خو بيا هم، هغه به پټه د کوره وته او هرې خوا به، ګرځېده.

يوه ورځ جمعه الدين د کوره وختي کار خوا ته، روان شو، مور يې هم ور پسې و وته او ورو، ورو بازار خوا ته، روانه شوه.

کله به د سړک په يوې خوا او کله به، په بلې خوا ګرځېده.

کوم وخت چې به پرې خوب راغی، خپل د تيکري څنډه به يې پر تېرې اواره او سر به يې پر هغه کېښود او د ځو ګړيو د پاره به بېده شوه.

په همدې ورځ مازيګر، کوم وخت يې چې غوښتل د سړک له يوې خوا، بلې خوا ته واوړي، موټر و وهه.

خلک راټول (غونډ) شوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برستن

....

یوه موټر ته يې پورته او د پېښور ښار یوه سرکاري (حکومتي) روغتون ته يې ورسوه.

البته د بېړنۍ څانګې ته يې وبوړه.

ډاکټرانو خپلې څېړنې، پیل کړې.

بیا يې خلکو ته، و ویل:

خدای دي و بخښي!

هغې خپل ژوند، د لاسه ورکړی دی.

تاسو کولای شئ، خپل مړی، کورته یوسئ.

خلکو د ډاکټرانو هڅو نه مننه وکړه او د روغتون اداري څانګو نه يې و غوښتل چې د هغوی د مړي لېږد له پاره، هغوی ته، امبولانس ورکړي.

د روغتون اداري کسانو وروسته د ځو فورمونو ډکولو نه، هغوی ته امبولانس ورکړ.

هغوی مړی د جمعه الدین اکا کور ته، و رساوه.

د امبولانس په رسېده، سره د کمپ نږدې کورونو نارینه او ښځې منډې کړې.

څوک نه پوهېدل چې، د چا مړی، په امبولانس کې دی؟

پوښتنې پیل شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته، څرګنده شوه، د جمعه الدین اکا مور، موټر وهلې اوشهیده شوې ده.

په هغه وخت کې غوږکی (ګرځنده ټیلفون) هم نه و.

خلکوو د هغې مړی کوز، پرېمنځه او کفن یې کړ.

بیا د جمعه الدین اکا، انتظار یې و کړ تر څو هغه راشي او ترې پوښتنه وکړي، چې په کوم ځای کې یې غواړي، خاورو ته، وسپاري.

مازیګر ناوخته، جمعه الدین اکا خپل کور ته، ورسېد.

کورته نږدې یې د خلکو ګڼه ګونه و لیده.

هغه هک، پک شو.

بیا یې په زړه کې و ویل:

خدایه !

خیر کړې!

څه خبره شوې چې خلک زما د دروازې خوا ته، راټول شوي دي.

هغه خپل ګامونه، ګړندي کړل او ژر یې ځان د کور دروازې ته، ورساوه.

الته یې، پوښتنه وکړه:

څه خبره ده؟

یوه سپین ږیرې ورته، هغه د مور مړینې پیغام ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برستن

....

د جمعه الدين په سترګو، تياره شوه.

هغه ځای پر ځای، پر ځمکه کښېناست.

پر ژړا يې، پيل کړ.

بل کس ور نږدې او هغه ته يې، و ويل:

ژاړه، مه!

او د ژړا وخت، هم نه دی.

وخت، ناوخته دی.

ټول کاروانه شوي دي.

دومره و وايه چې مړی (ميت) چېرې، ښخ کړو.

هغه و ويل:

نه پوهېږم.

کس و ويل:

غواړی، هغه افغانستان ته ولېږدوې؟

هغه و ويل:

نه!

زه، بې وسه (غريب) سړی يم.

ايله، ايله خپله او د کورنۍ ګېډه پرې، چلوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې، هغه کس ته و ویل:

دلته نږدې اديره (هديره) شته؟

کس و ویل:

هو!

نږدې د مهاجرو اديره (هديره) شتون لري.

ښه به وي چې، مړی (میت، جنازه) پورته او ژر یې خارو ته، وسپارو.

هغه و ویل:

سمه ده!

بیا د سیمې ملا غږ کړ:

اله ځوانانو!

مړی اوچت، کړئ.

خلکو هم، مړی اوچت او اديرې خوا ته، روان شوو.

لږ ځنډ وروسته هغوی اديرې ته ورسېدل او ځوانانو ژر، ژر یې د قبر په کیندنه، پیل کړ.

بیا ملا و ویل:

د قبر تر کیندنی پورې، ښه به وې چې، هغې د جنازې لمونځ ادا کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت، تېر دی.

بيا به، د ماښام لمونځ هم په جمع، ادا کړو.

خلکو و ویل:

سمه ده!

ټول شويو کسانو (خلکو) مړی، د دود سره سم، خاورو ته، وسپاره.

جمعه الدين اکا، د نورو کسانو سره، بېرته کور ته ستون شو.

سبا يې په کمپ کې، فاتحه ونيوه.

په دریيمه ورځ يې، د خپل وس (توان) په اندازه، خيرات او پر بې وسو خلکو يې، و وېشه.

وختونه، تېر شوو.

په هېواد کې جګړې، پايښت (دوام) درلود.

په هېواد کې د دايمي (همېشني) اوربند يا جګړې پای، کوم څرک، نه څرګندېده.

کوم کسان چې د عسکرۍ او سياسي نظام نه تېښته کوه، ګاونډ هېوادونو ته تلل او الته به، د کډوالو افغانانو شمېره ورځ تر بلې ډېرېده (زيا تيده).

د جمعه الدين اکا مشر زوی (سلام الدين)، ځوان شو.

لمړی، هغه ته يې کوژده (کوزده) او بيا کال وروسته يې، هغه ته، واده هم وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

د هغه ښځې، څه روحي ناروغي، درلوده.

هغه به، بې هوښه، کېده.

سلام الدين هغه يې، روغتون ته ورسوه.

ډاکټرانو د هر اړخيزې معاينې نه وروسته، و ويل:

څه و وايم؟

هغه ميرګې لري.

سلام الدين، ډاکټر ته و ويل:

آيا د هغې د دوايي لاره چاره، شته؟

ډاکټر و ويل:

مخکې د مخکې نه، څه نه شم ويلی.

خدای مهربانه، دی.

زه به، ورته دوايی وليکم، ګوندې ښه شي.

سلام الدين پر هغې ډېره دوايي، وکړه.

د خلکو په وينا هغه يې د تاويز ليکوالانو ته هم، وبوړه.

د هغې غاړه، د تاويزانونه، ډکه وه.

تاويزونو، هر رنګ پوښونه، درلودل.

ځينو يې د سپينو زرو، پوښونه، هم درلودل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېده.

نه هغه ښه کېده او نه يې کوم ماشوم راوړ.

څوکاله نور هم تېر، شوو.

بيا هغه نوره هم، ناروغه شوه.

څو مياشتي وروسته، د هغه ښځه هم مړه او هغه يې د خپلې مور خوا ته، ښخه کړه.

د جمعه الدين اکا دوې نور ځامن هم، لويان او ځوانان شو.

هغوی به کار کاوه او په ګډه به يې ژوند چارې، مخې ته، وړې.

څو کاله نور هم، تېر شوو.

جمعه الدين اکا خپل مشر زوی ياني (يعنې) سلام الدين ته، بله کوژده وکړه.

دوې کاله وروسته يې هغه ته، نوی واده، وکړ.

دوې کاله وروسته، سلام الدين ته خدای، زوی ورکړ.

د هغه نوم يې رحم الدين کېښود.

بيا وروسته، خدای هغه ته بل زوی ورکړ.

څو کاله، تولو په ګډ (شريکه) کار وکړ.

پيسې يې ټولې کړې.

بيا يې خپل دوېيم زوی ياني نورالدين ته کوژده وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

د هغه خوسر(خسر) لږ شتمن و.

پر هغه يې ډېر بوج (بار) کېښود.

ولور يې هم، ډېر و.

هر څه چې به يې کار کوه، د ولور پيسې به نه پوره، کېدې.

کلونه تېرېدل او هغوی واده ته، نه برابرېدل.

بيا د سپين ږيرو په مرسته يې د ولور بار لږ او پرېکون يې تر سره کړ.

درې مياشتې، وروسته يې هغه ته، واده وکړ.

څه و خت تېر شو.

بيا يې د خپل کشر زوی ته کوژده او دوې کاله وروسته يې هغه ته هم واده وکړ.

هغوی ټول يوه ځای، اوسېدل.

څه وخت تېر او جمعه الدين اکا، مړ شو.

د هغه خير او خيرات ټولو په ګډه، وکړ.

د هغوی تر منځ دوستي او ورور ولي وه.

د زمانې خوند د لاسه، لاړ.

هغوی کوښښ کوه چې هر ورور جلا او ځانته، ژوند وکړي.

مور يې د هغوی خبرې نه منې او ويل يې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برستن

....

ترڅو چې ژوندۍ يم، تاسو به دا ارمان ګور ته وېسئ.

زامن يې، جلا ژوند ته، خوشحاله نه وو.

د هغو ښځو او ماشومانو غوښتل چې، جلا ژوند وکړي.

ځان ته يې وګټي او ځان ته يې و خوري.

خو هغوی د جلا کېدو په ارمان وو.

پوره لس کاله، تېر شو.

مور يې، ناروغه شوه.

زامنو يې، د هغې پر دوايي پيل کړ.

څومیاشتې، تر درملنې لاندې وه.

هغه هم، مړه شوه.

زامنو يې دهغې مړی د مهاجرو اديرې ته ويوړ او کوښښ يې و کړ تر څو د هغې مړی هغوی د پلار تر څنګ ښخ کړي.

د هغوی د پلار څنګ ځای، له پخوا نه ډک شوی و.

هغوی يوه نږدې ځای وټا که او خپله مور يې په کې، ښخه کړه.

سبا يې د هغې پاتيا (فاتحه) واخيسته او په دربيمه ورځ يې د هغې خير او خيرات وکړ.

اونۍ نه پوره شوې چې د هغوی تر منځ ترينګلتياوې ډېرې او وروڼه دې ته اړ شو چې، سره بيل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی سره بیل (جدا) شو.

ټولو په یوه جلا وطنۍ کور کې، ژوند کوه.

د هر چا ګټه بیله (جلا)، مصرفونه او پخلي هم، سره جلا شوو.

کور کې منافقت (نفاق) او ستونزې ډېرې شوې.

د یوه ورور ماشومانو به د بل ورور ماشومانو سره شور ماشور او جګړې کوې.

میندو به یې د خپلو ماشومانو، لنګې کوې.

ماښام چې ورونه ستړي او ستومانه، کورته راتلل، د هغو ښځو به هغوی ته، ګیلې او ګزارې، کوې.

یوې به پره د بل ورور پر ماشومانو، اچوه.

ژوند مخ په، ترینګلتیا شو.

یوه د جمعې ورځ چې هغوی دندو ته نه وو تللي، په یوې کوټې کې سره غونډ شو، پر جلا کېدو او د پلار په میراث وېشو یې خبرې پیل کړې.

هر کس (چا) به کوښښ کوه چې د کور بها لرونکي (قیمتي) مالونه، ځان ته، واخلي.

په دې ورځ، هغوی کومې پایلې ته، و نه رسېدل.

خپګیان ورځ تر بلې ډېرېده.

خوشحالۍ ورځې، لرېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برستن
....

د ښځو تر منځ، جګړې او شور ماشو هم، مخ په ډېرېدو شو.

میاشت بله، هم تېره شوه.

شخړې ورونو ته، هم ورسېدې.

بله لار، نه وه پاتې.

هغوی دې ته اړ شو، تر څو د پلار میراث ویش پیل کړي.

بیا هر څوک په خپله مخه، لاړ شي.

ورونو د میراث ویشولو په اړه، یوه د جمعې ورځ، و ټاکه.

په دې ورځ کې یې د سیمې مشر او نږدې جومات ملا امام ته هم، بلنه ورکړه.

د جمعې ورځ ورسېده.

د هغوی مشر ورور سلام الدین خپله کوټه پاکه او سوتره (ستره) کړه.

ښځې یې چای په ترموزونو کې، دم او د کوټې پر یوه کنج کې یې سره خوا په خوا کېښودل.

سلام الدین هم، خو چکۍ ګوړه (ګړه) واخیسته او ښتک پر ښټ یې ما ته او بیا یې په خو غابونو کې، و وېشه.

غابونه یې هم د چای د ترموزونو تر څنګ، کېښودل.

بیا ښځې یې، پیالې پریمنځې او هغه یې هم د ترموزونو تر څنګ کېښودې، او پر هغو یې دسمال کش کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس بجې شوې.

د سیمې مشر او ملا امام ورسېدل.

دروازه یې، وټکوه.

سلام الدین دروازې ته لاړ.

لمړی یې هغوی ته، سلام ورکړ.

هغوی هم د سلام الدین سلام ته، وعلیکم و ویل.

بیا یې هغوی ته، د کور د ننوتو، بلنه ورکړه.

هغوی و ویل:

وګوره!

په کور کې، څوک نه وي.

سلام الدین کور ته د ننه شو او غږ یې کړ:

څوک دې، نه وي!

بیا یې د سیمې مشر او ملا امام ت، و ویل:

راځئ!

څوک نه شته!

بیا هغوی ټول، انګړ ته، د ننه شوو.

سلام الدین، هغوی یې خپلې کوټې ته، و بلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برسنن

....

هغوی هم، د سلام الدین سره، د هغه کوټې ته، د ننه شوو.

بیا سلام الدین، هغوی ته و ویل:

د لته پر توشکو کښېنئ!

هغوی پر توشکو کښېناستل.

سلام الدین هم د هغوی څنګ ته، بالښتونه ور وړاندې، کړل.

بیا یې ترموزونه، او پیالې یې هم ځان ته، نږدې کړې.

چای یې په پیالو کې، و وېشه.

بیا یې، د مېلمنو مخې ته کېښودې.

د ګوړې (ګړې) غابونه یې هم مېلمنو ته نږدې کړل او د هغوی نه یې و غوښتل چې په خښلو یې، پیل کړي.

په دې وخت کې، د هغه نور وروڼه هم، کوټې ته ننوتل.

هغوی، سلام ورکړ.

د جومات، ملا امام د هغوی سلام ته یې، وعلیکم و ویل.

بیا سلام الدین، هغوی ته و ویل:

تاسو هم پر توشکو کښېنئ!

هغوی هم پر توشکو لکه تربورنو، کښېناستل او خبرې یې نه کوې.

لږ څنډ وروسته ملا امام خبرې، پیل کړې.

هغه د اتفاق پر مسایلو او کتو خبرې وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د سیمې مشر و ویل:

اوس، ملا صیب، کار د کار نه وتی دی.

ښه به وي چې په اصلی خبرو، راشو.

په د ې وخت کې د سلام الدین کشر ورور، غوث الدین د پلارني شیانو او سامانونو لیسټ وړاندې کړ، بیا یې و ویل:

دا ټول لیسټ دی.

تاسو کولای شئ، زمونږ په منځ کې یې په انصاف سره (عادلانه توګه) و وېشئ.

بیا ملا امام هغه لیسټ واخیست او په ځیر سره یې ولوست.

ورسته یې و ویل:

دا لیسټ تاسو ټولو ورونو لوستی دی.

هغوی و ویل:

نه!

بیا سلام الدین و ویل:

کولای شې تاسو یې ولولئ چې په کې څه لیکل شوې دي.

هغه و ویل:

سمه ده!

تاسو غوږ شئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیک د لوستلو تر پایه به، خبرې نه کوئ.

هغوی و ویل:

سمه ده!

بیا ملا امام د لیک په لوستلو، پیل کړ.

لیک پای ته، ورسېد.

بیا د سیمې مشر و ویل:

کوم څه پاتې چې په لیسټ کې، نه وي؟

مشر وړور یې و ویل:

ټول شیان په لیسټ کې شتون لري، خو یوه شی (څیز) په کې نه شته.

د سیمې مشر و ویل:

کوم شی؟

سلام الدین و ویل:

توده برسټن.

کوشني وړور یې، و ویل:

هغه ما ته، پلار مې بخښلې ده.

سلام الدین و ویل:

زه یې، نه منم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم باید، په لیستې کې ګډ (شریکه) شي.

په دې بړستنې ورونه سره تاوده شوو.

نړدې وو چې یوه، د بل سره غېږې، ونیسي.

بیا د سیمې مشر و ویل:

تاسو پر خپلو ځایونو، کښېنئ!

د تودې بړستنې موضوع به پایلې ته، پرېږدو.

هغوی و منه.

بیا د سیمې مشر و ویل:

کاغذ او کلم (قلم) راوړئ.

سلام الدین هم انوارئ (الماری) ته، نږدې شو.

د الماریٔ دروازه یې خلاصه، کتابچه او کلم (قلم) یې را واخیست.

هغه یې د سیمې مشر ته، ور کړه.

هغه هم، د لیستې سره سم، پر ویش پیل کړ.

دلیستې مواد د ستونزو سره، سره و وېشل شوو.

ټول شیان خلاص شو او ورونو هم پرې، موافقه وکړه.

بیا وروسته، سلام الدین و ویل:

هغه توده بړستنه، پاتې شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا و ويل:

ښه به دا وي چې دوې ورونه ترې تېر(صرف نظر) وکړی، درېیم اوکوشني ورور ته يې، وسپاري.

نورو، ورونو و ويل:

نه!

مونږ يې نه منو.

دا بې انصافي ده.

بيا بل ورور يې، و ويل:

د دې برستنې ارزښت تر ټولو، لوړ(ډېر) او هغه يوه شا ليد(تاريخي) برستن ده، او تر او سه په ښه توگه، ساتل شوې ده.

هر راز سوچونه، وړاندې کېدل.

يوه هم د منلو وړ نه و.

بيا ملا پرې، غږ کړ.

زه هم يوه، وړانديز لرم.

سلام الدين و ويل:

و وايه ملا صيب!

ستا وړانديز، څه دی؟

هغه و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برستن

....

بنه به دا وې چې پرې پچه واچوو، د هرکس (چا) چې پچه و خته، کولای شي، هغه تر لاسه او نور حق نه لرې، چې پریکړه، بېرته وګرځوي، او یا ترې پښېمانه شي.

ټولو ورونو، و منه.

ملا هم کاغذ را واخیست.

د هر ورور نوم یې، په جلا، جلا توګه په کوشنیو کاغذونو کې و لیکه او بیا یې کاغذونه جلا، جلا تاو او کولوله، کړل.

بیا یې د سیمې مشر ته، و ویل:

په دې کاغذونو کې، یوه واخله!

هغه هم کاغذونه سره واړول او راواړول.

یوه یې په کې خوښ، کړ.

هغه یې ملا امام ته، ورکړ.

هغه هم کاغذ خلاص او لیکل شوی نوم یې ولوست.

په کاغذ کې د سلام الدین نوم، څرګند شو.

هغه ته، مبارکي و ویل.

بیا یې یوه د خیر دوعا، وکړه.

د سیمې مشر و ویل:

تاسو کولای شئ د لیست سره سم، خپل شیان تر لاسه، کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده بړستن

....

هغوی، ومنه.

بیا د سیمي مشر او ملا امام د خپلو ځایونونه، پاڅېدل او سلام الدین ته یې و ویل:

وګوره!

ښوک د باندې نه وي.

سلام الدین د کوټې نه د باندې شو او ویې ویل:

ښوک دي، نه وي.

بیا یې هغوی ته، و ویل:

راځئ!

ښوک، نه شته!

هغوی د انګړ نه، د باندې شوو.

سلام الدین هم، د هغوی سره د دروازې تر څنګ، و وت.

هغوی، خپلو موخو پسې، لاړل.

سلام الدین، بېرته، کورته، د ننه شو.

هغوی ټول مالونه، په انګړکې ټول کړل او هر کس (چا) د لیست سره سم خپل مالونه واخیستل او خپلو کوټو ته یې، د ننه کړل.

څو ورځې تېرې شوې.

سلام الدین، بېرته، خپل هېواد ته، ستون شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برسټن

....

د خپلې پلارنۍ سیمې ته لاړ.

الته یې څه ځمکه په اجاره و نیوه او هم به یې د شولو، غنمو لو کاوه او همدا راز یې، درمندونه، بادول.

کال وروسته یې، ښځه مړه شوه.

هغه یې د کلي په ادیرې(هدیرې) کې خاورو ته، و سپاره.

ژوند یې ښه تېرېده.

ځلور کاله مخکې، هغه هم وفات او هماغه ادیرې (هدیرې) کې خاورو ته، وسپارل شو.

د هغه نه اوس، پنځه زامن پاتې دي.

هغوی ځمکې کري او د یوه خان په کور کې، ژوند کوي.

ټولو یې، وادونه کړي، زامن او لڼوني هم لري.

نور ورونه یې، نورالدین او غوث الدین خپل ژوند پر مخ بووه او د ناصر باغ د کمپ په ورانیدو سره، بلې خوا لاړل.

څو کاله یې تېر کړل او بیا یې پیسې ټولې او د پېښور ښار بر ټاکال کې یوه کوشنۍ کور په بیه او د بل چا په نامه چې د پاکستان هېواد اوسېدونکی و، واخیست.

دواړو ورونو په خوشحالۍ سره، خپل ژوند تېراوه.

وخت تېر او د پاکستان هېواد، حالات کړکېچن شوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده پرستن

....

حکومت هوډ وکړ تر څو ټول غیر قانوني کډوال، د خپلې خاورې نه، وباسي.

پاکستان حکومت د افغانانو په جبري وېستنې، پیل کړ.

هره ورځ به یې په زرګونه کډوال، د خپلې خاورې نه باسل.

په کډوالو کې د سلام الدین ورونه هم ګډ (شامل) شوو.

هغوی خپل جایدادونه او کالي په کمه (لږه) بیه، وپلورل او بېرته هېواد ته، ستانه شوو.

هېواد کې یې کوم څه نه درلودل.

نه یې ځمکه وه او نه یې پلارنی، کور.

هغوی لمړی جلال آباد ښار په کمپ کې مېشت او څو خیمې یې د اوسېدو له پاره، تر لاسه کړې.

د یوې خوا ژمی، اوا (هواه) هم ډېره سړه وه او د بلې خوا هغوی یوازې د ځان کالیو کې، راغلی وو.

خوراکی شیان یې، نه درلودل.

د ملګرو ملتونوله خوا، ور سره، مرستې و شوې.

څه موده یې، الته تېره کړه.

نورالدین اوغوث الدین دواړه، لغمان ولایت، بادپښ ولسوالۍ ته، لاړل او بیا یې د خپل ورور پوښتنه وکړه.

خلکو، ور ته، و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا وروړ، څو کاله د مخه، مړ (وفات) شوی دی.

اوس یې ځامن او لمسیان په کوز کلي کې، ژوند کوي.

هغوی کوز کلی ته، لاړل.

التبه یې هغه د مشر زوی نوم، واخیست.

یوه کوشنی ماشوم د هغوی سره د سلام الدین تر کوره، لاړ.

بیا یې هغوی ته و ویل:

دا د سلام الدین اکا کور دی.

د هغه د مشر زوی نوم رحم الدین و.

بیا ماشوم د هغوی نه خدای پاماني واخیسته او بېرته، خپل کور ته روان شو.

نورالدین دروازې ته، نږدې شو.

دروازه یې، و ټکوه.

یوه کوشنۍ جلۍ دروازې ته، راغله او ویې پوښتل:

څوک یاست؟

نورالدین و ویل:

زه او غوث الدین د سلام الدین وروڼه، یوو.

بیا نورالدین و پوښتل:

رحم الدین په کور کې دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې و ویل:

نه!

هغه پر ځمکو کار کوي.

بیا نورالدین و پوښتل:

ته یې څه کیږې؟

هغې و ویل:

زه یې، لور یم.

بیا یې و ویل:

څو بجې به هغه کور ته، راشي؟

هغې و ویل:

نه پوهیږم.

بیا نورالدین و ویل:

د هغه د غوږکي (ګرځنده ټیلفون) شمېره څو، ده؟

هغې و ویل:

زه، نه پوهیږم.

بیا نورالدین و ویل:

کېدای شي د هغه شمېره، را ته په کاغذ کې و لیکې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې و ویل:

زه مې مور ته، و وایم.

هغه کور ته لاړه.

نورالدین او د هغه ورو د دروازې تر څټ (شا) ودرېدل.

څو دکیکې نه وې تېرې شوې چې د رحم الدین ښځه دروازې ته راغله.

د دروازې تر څټ یې نورالدین او غوث الدین ته سترې مه شئ، و ویل.

هغوی و ویل:

خیر یوسئ.

بیا یې و پوښتل:

د رحم الدین پر شمېرې، څه کوئ؟

نورالدین و ویل:

هغه زمونږ وراره دی.

بیا هغې ورته، د کور د ننوتو بلنه ورکړه.

هغوی و ویل:

مننه کوو.

لږ به د باندې انتظار شو، تر څو هغه راشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توده برستن

....

هغې و ویل:

سمه ده!

بیا یې رحم الدین ته زنګ و واهه او د هغه یې وغوښتل چې، کور ته راشي.

څو دکیکې نه وې تېرې شوې چې، رحم الدین کور ته، ورسېد.

د لرې نه یې خپل ترونه، ولیدل.

په خوشحالۍ سره ،ورته نږدې شو.

د هغوی سره یې، روغبړ وکړ.

بیا یې د کور دروازه خلاصه او هغوی ته یې و ویل:

د ننه شئ.

هغوی ته یې د میلمه کوټې، بلنه ورکړه.

هغوی کوټې ته ننوتل او پر توشکو، کښېناستل.

ښځې یې، ژر چای راوړ.

بیا یې خپلې ښځې ته و ویل:

غرمې ته، کورت (کرت) او اوګره (وګره) تیاره کړه، زما د ترونو خوښه راځي.

هغې و ویل:

سمه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه ستونزه، نه شته.

غرمه شوه.

ډوډۍ تیاره، شوه.

ټولو په شوک (شوق) سره اوګره د تازه او شنو سابو سره، وخوړه.

ماسپښين شو.

بیا ټول نارینه، ماسپښين د لمانځه ادا کولو د پاره، جومات ته، لاړل.

وروسته له لمانځه، نورالدین خپل وراره ته، و ویل:

دلته، څه ځمکه د کرنې د پاره موندل کیږي.

هغه و ویل:

نه!

اوس نه شته!

څو ورځې د مخه دوې جریبه ځمکه، وه.

هغه ما یوه بل کډوال، کوم چې د پاکستان هیواد، نه راغلی و، وسپاره.

هغه اوس پر کرنې بوخت او ډېر خوشحاله دی.

په خبرو خبرو، هغوی کورته، ورسېدل.

بیا د رحم الدین کورته، د ننه شوو.

د هغې ښځې شین چای د ګوړې (ګړې) سره راوړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رحم الدين هم چای په پیالو کې واچوه او تولو په ښنلو يې پيل کړ.

د نورالدين ستر ګې په يوې کوشنۍ برېستنې ولګېدې، کومه چې په بو غبند کې تاوه او د کوټې په کنج کې زوړنده وه.

هغه و پوښتل:

د کوټې په کنج کې مو څه زوړند کړی، دی؟

رحم الدين و ويل:

هغه يوه کوشنۍ برېستنه ده.

هغه مونږ ته د پلارونو نه، په ميراث، پاتې ده.

نورالدين و پوښتل:

هغه، موږکانو ،نه ده خرابه کړې؟

رحم الدين و ويل:

نه!

مونږ، هغه ښه ساتو، ځکه عمر يې ترسلو کلونو ډېر (زيات) دی.

په هغې کې ډېر مالوچ کارول شوی او ډېره توده ده.

مونږ به پر خپلو ماشومانو، اچوه.

هغوی به هم، تاوده وو.

په اوسنې برېستنو او کمپلو کې هېڅ برکت، نه شته.

بيا يې رحم الدين ته، و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خرڅوې؟

رحم الدين و ويل:

نه!

هيڅکله!

هغه زما د پلار، نښه ده.

په خبرو، خبرو کې مازيګر شو.

نورالدين او غوث الدين درحم الدين و غوښتل، تر څو د ځمکې په موندنې کې، ور سره مرسته وکړی.

سراج الدين و منه.

بيا هغوی د خپلو ځايونونه، پاڅېدل.

د رحم الدين نه يې مننه او بيا يې د هغه غوږکي (ګرځنده ټيلفون) شميره واخسته او ويې ويل:

غر په غر نه ځې، مګر انسان په انسان ځي.

بيا يې خدای پامانی واخسته او د انګړ نه د باندې شوو.

رحم الدين هم، د هغو سره د باندې او تر لارې ور سره لاړ.

هغوې په يوې ريکشا کې کښېناستل او لاړل.

رحم الدين هم بيرته، کور ته راغی.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چاپ شويو کتابونو لېست

١. معماری افغانستان
٢. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری
(بخش شفاخانه ها)
٣. راهنمود طلايي
(برای اساتيد انستيتوت های تخنيکي و ساختمانی افغانستان)
٤. رسم تخنيک (گامی به سوی دنيای انجينری) جلد اول
٥. رسم تخنيک (گامی به سوی دنيای انجينری) جلد دوم
٦. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
٧. معماری اصيل شهر کابل (مرادخانی)
٨. معماری شهر کابل (بی بی مهرو)
٩. افغانستان در قرن تکنالوژی
١٠. زونبندی اقليم و زلزله افغانستان
١١. صدقه جاريه / دنيای انجينری
١٢. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد اول (١٩٩٠ الی ٢٠٢١)
١٣. داستان حقيقی با مقياس معماری
١٤. فرار از کشور- با تصاوير مستند
١٥. نقش دانشمندان مسلمان، بر بر در فن معماری و معماری
١٦. پخسه در افغانستان
١٧. بنيا نگذاری اولين مساجد توسط افغانها در آسترليا
١٨. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد دوم (١٩٩٠ الی ٢٠٢١)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹. منار جام - الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲٤. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲٥. چېر ته چې قانون نه شته (کډوډي د افغانستان په معمارۍ کې)
۲٦. مډرنه جوما تونه ,, پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه – مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
(تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی تخنیک کابل)
۳٤. ۴۰- چهل
۳٥. مجنون او ګلچین (پښتو ناول)
۳٦. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

(c) ketabton.com: The Digital Library

٣٩. برف ها آب میشود
٤٠. رسم و تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
٤١. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
٤٢. بوډا ښکاري (پښتو ناول)
٤٣. نامنوني ژوي (پښتو ناول)
٤٤. د اسلامي معمارۍ پيل
٤٥. حیوانات شوخ (ناول به زبان دری)
٤٦. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد دوم)
٤٧. د شپېلۍ مينه (مه ينه) په کچه ګړۍ کې (پښتو ناول)
٤٨. حشمت خان د کلا معماري
٤٩. د افغان الک او آذري جلۍ مينه (پښتو ناول)
٥٠. د وچو بنونه او پارکونو معماري
٥١. د يوې ښونکې مينان په يوه ټولګي کې (پښتو ناول)
٥٢. د ژرنده ګرې ماما مينه (پښتو ناول)
٥٣. په اسلامي نظام کې ودانيز پرمختګ
٥٤. شپنه ادې (پښتو ناول)
٥٥. بې زده کړې پوی (پښتو ناول)
٥٦. د مينې تاو (پښتو ناول)
٥٧. (BIM) په خپله ژبه - په نړۍ کې تر ټولو نوې او ګړندۍ کړنلاره د معمارانو او اېنجينيرانو(انجينرانو) له پاره
٥٨. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد سوم)
٥٩. سيدو او عيدو - د کوشنيوالي خواره ملګري (پښتو ناول)
٦٠. د يوې مياشتې **ناوې** (پښتو ناول)
٦١. دخاځکو هار (د يوه سړي لنډې کيسې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦٢. د کابل ښار اصلي معماري (مراد خانۍ)
٦٣. کوشنۍ سوداګره (پښتو ناول)
٦٤. د کابل ښار معماري - بي بي مهرو
٦٥. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
٦٦. ډارونکی سيلاب (پښتو ناول)
٦٧. خواريکښ قاضي (پښتو ناول)
٦٨. د پخوانيو جوماتونو توپير د نن سره
٦٩. د مور وژونکی (قاتل)، (پښتو ناول)
٧٠. د مور ميړه (پښتو ناول)
٧١. مجموعه از دروس دينى مولوى صاحب خيرالله مخدوم (جلد چهارم)
٧٢. لېونی ملا (پښتو ناول)
٧٣. ځوان شهيد (پښتو ناول)
٧٤. توده برسټن (پښتو ناول)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کار لاندې کتابونو لېست

١. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد پنجم)
٢. نورک اکا (پښتو ناول)
٣. لیونی لېوه
٤. د خاورو لاندې ښار
٥. سپين کارغه
٦. سور تنور
٧. خړه بیزو
٨. بندي مرغه
٩. بې وخته باران
١٠. د ژوند پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امکان او وخت په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
٤. ارتباط گذ شته، حال و آینده در معماری
٥. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
٦. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

(c) ketabton.com: The Digital Library

Warm quilt

Written by: Architect PHD Hashmatullah Atmar

Date: June -July /2026

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library